

לבי מסותא [שלחה שליחים להעלות אותו לבית המרחץ], ומוקמי ליה במינא דבי מסותא עד דמהפכי מיא דבי מסותא והווי דמא, [והעמידוהו אותו במים של בית המרחץ עד שנהפכו המים של בית המרחץ ונעשו אדומים כדם] מחמת זיעה אדומה שיצאה ממנו מהבשר השמן שאכל והיין הלא מזוג ששתה, וקאי בישריה פשיטי פשיט [ועמד בשרו ונעשה כהרות עגולות].

רב יוסף כשהיה סובל מקור, איעסק בריחיא [היה עוסק בטחינה ברייחים] כדי שיתחמם ויזיע.

רב ששת כשהיה סובל מקור, איעסק בכשורי [היה עוסק בנשיאת קורות ומשאות], אמר: גדולה מלאכה שמחממת את בעליה.

אמר ליה ריש גלותא לרב ששת: מאי טעמא לא סעיד מר גבן [מה היא הסיבה שאין אדוני אוכל אצלנו]?

אמר ליה: משום דלא מעלו [שאינם טובים] עבדי הבית, דחשידי [שהם חשודים] אאבר מן החי.

אמר ליה: מי יימר, מי יאמר ויוכיח שהם חשודים על כך?

אמר ליה: השתא מחוינא [עכשיו אראה] לך.

אמר ליה רב ששת לשמעיה [לשמשו]: זיל גנוב אייתי לי חדא כרעא מחיותא! לך "גנוב", והבא לי רגל אחת מן הבהמה ששחטו עבדי ראש הגולה לסעודה.

הלך שמשו ואייתי ליה [והביא לו].

לשימשא [למחלת חום], התרופה — יאכל בישרא סומקא אגומרי [בשר אדום כחוש שנצלה על גחלים], וישתה חמרא מרקא [יין שמזוג בהרבה מים].

לתלגא [לשלג] חולי שאחזו מחמת צינה, התרופה — שיאכל בישרא שמינא אגומרי [בשר שמן שנצלה על גחלים], וישתה חמרא חייא [יין חי, שאינו מזוג במים].

ומביאה הגמרא מעשה ברב עמרם חסידא, כי הוה מצערין ליה בי ריש גלותא [כשהיו מצערים אותו עבדי בית ראש הגולה] כיון שהיה חסיד ופרוש, והיה מחמיר עליהם באיסורים, הווי מנגזי ליה אתלגא [היו משכיבים אותו לישון על שלג] עד שנחלה.

למחר אמרו ליה העבדים: מאי ניחא ליה למר דלייתו ליה [מה נוח לאדוני שיביאו לו לאכול]?

אמר רב עמרם חסידא בלבו: הני [עבדים אלון] רוצים לצער אותי, וכל דאמינא להו מיפך אפכי [וכל מה שאומר להם יעשו ההיפך], לכן אמר להו: רוצה אני בישרא סומקא אגומרי וחמרא מרקא [בשר אדום כחוש שנצלה על גחלים, ויין שמזוג בהרבה מים].

וכך היה כמו שחשב: אייתו ליה אינהו [הביאו לו הם]: בישרא שמינא אגומרי וחמרא חייא [בשר שמן שנצלה על גחלים, ויין חי שאינו מזוג במים], והרי כאמור זו היתה התרופה למחלת הצינה שממנה סבל.

שמעה ילתא אשת רב נחמן [שהיתה בת הנשיא ואשת אב בית דין, והיתה חשובה] מה שקרה לרב עמרם חסידא, ומעיילה ליה